

CAPITOLUL 1

Holden

Când era doar un băiețel pe Pământ, trăind sub azuriul cerului, una dintre mamele sale suferise trei ani din cauza unor migrene cărora nu reușea să le dea de capăt. Paloarea și transpirația cauzate de durere fuseseră pentru el un spectacol greu de îndurat, însă simptomele care anunțau o criză aproape că erau mai rele. Făcea curat prin casă sau lucra la diverse contracte pentru firma ei de avocatură și, dintr-odată, mâna stângă începea să-i înțepenească, chircindu-se până când venele și tendoanele păreau gata să cedeze sub tensiune. Apoi privirea începea să i se piardă și pupilele se dilatau până când ochii ei albaștri deveneau negri. Parcă se uita la cineva care avea o criză de apoplexie și de fiecare dată se gândea că nu mai are scăpare.

Avea șase ani atunci și nu spusese niciodată niciunui dintre părinții lui cât de mult îl afectau acele migrene sau cât de mult se temea de ele, chiar și în clipele în care totul părea să fie bine. Frica devenise ceva obișnuit. Aproape că o aștepta. Ceea ce ar fi trebuit să mai atenueze din teroare, poate că așa se și întâmpla, dar sentimentul de a fi prins în capcană o înlocuia. Criza putea surveni în orice moment și nu putea fi evitată.

Iar asta otrăvea totul, chiar și în cea mai mică măsură.
Se simțea de parcă era bântuit.

*

— Casa câștigă întotdeauna, strigă Holden.

El și echipajul – Alex, Amos, Naomi – se așezară la o masă rezervată din salonul VIP al celui mai luxos hotel din Ceres. Chiar și acolo, clopoței, șuierăturile și vocile digitalizate ale jocurilor mecanice erau destul de puternice pentru a acoperi cea mai obișnuită conversație. Cele câteva frecvențe pe care nu le dominau erau clar completate de zăngănitul ascuțit al aparatelor pachinko și de bâzâitul de bas al unei orchestre care cânta pe una dintre cele trei scene ale cazinoului. Totul forma un zid sonor care făcea să-i vibreze viscerele lui Holden și să-i țiuie urechile.

– Ce? strigă Amos către el.

– În cele din urmă, casa câștigă întotdeauna!

Amos se uita fix la o grămadă imensă de jetoane aflate în fața lui. El și Alex le numărau și le împărțeau, pregătindu-le pentru următorul raid pe la mesele de joc. Dintr-o privire, Holden estimează că, doar în ultima oră, câștigaseră în jur de cincisprezece mii de yeni noi din Ceres. Era o grămadă impresionantă. Dacă puteau să renunțe acum, ar câștiga mai mult decât le-ar fi necesar. Dar, firește, nu aveau de gând să renunțe.

– Bine, făcu Amos. Care-i treaba?

– Nimic, spuse Holden zâmbind și ridicând din umeri.

Dacă echipajul său era dispus să piardă câteva mii defulându-se la mesele de blackjack, cine era el să se opună? La drept vorbind, nici măcar nu avea să dea cine știe ce gaură în plata ultimului lor contract, care era doar unul dintre cele trei contracte pe care le încheiaseră în ultimele patru luni. Se anunța un an foarte bun din punct de vedere financiar.

Holden făcuse multe greșeli în ultimii trei ani. Decizia de a renunța la slujba sa de reprezentant al APE și de a deveni întreprinzător independent nu era una dintre ele. În lunile de când își începuse afacerea cu *Rosinanta* ca navă de curierat și de escortă avusese șapte misiuni, toate profitabile. Își cheltuiseră banii punând nava la punct de la provă la

pupă. Avusese doi ani dificili, așa că *Rosi* avea nevoie de puțină dragoste.

Odată terminate reparațiile, încă aveau în cont bani cu care nu știau ce să facă, așa că Holden îi ceru echipajului o listă cu ce și-ar mai fi dorit. Naomi plătise pentru decuparea unui perete care le despărțea cabinele, astfel încât să existe o cale de acces între cele două camere. Acum aveau un pat destul de mare pentru două persoane și suficient spațiu de mișcare. Alex subliniase dificultățile cu care se confruntau în achiziționarea de torpile de ultimă generație și solicitase un tun electromagnetic pentru chila navei. Le-ar fi asigurat o mai mare putere de foc decât tunurile defensive punctiforme, iar ca muniție nu aveau nevoie decât de proiectile simple cu tungsten de nouă sute de grame. În timpul unei escale pe Callisto, Amos cheltuisese treizeci de mii de yenii pe niște extensii pentru motor disponibile pe piața de accesorii. Când Holden făcuse observația că *Rosi* era deja capabilă să accelereze suficient de puternic încât să-și ucidă echipajul și-l întrebase de ce era nevoie să-i sporească performanțele, Amos îi răspunsese: „Pentru că rahatul ăsta e dat dracului.” Iar Holden pur și simplu dăduse din cap și, zâmbind, plătise factura.

Chiar și după frenezia inițială a cheltuielilor, le rămăneau destui bani pentru a-și plăti salarii de cinci ori mai mari decât luau în *Canterbury* și pentru a alimenta nava, timp de zece ani, cu apă, aer și combustibil.

Însă probabil era ceva temporar. Aveau să vină și vremuri mai grele, când nu vor avea nimic de lucru, prin urmare trebuiau să facă economii și să se adapteze. Dar deocamdată nu era cazul.

Amos și Alex terminaseră de numărat jetoanele și îi strigau lui Naomi avantajele jocului de blackjack, încercând s-o determine să li se alăture la mese. Holden îi făcu semn chelnerului, care se grăbi spre ei pentru a lua comanda. În salonul VIP, comenzile nu erau preluate de pe ecranul mesei.

— Ce fel de scotch aveți dintre cele obținute din distilarea cerealelor? întrebă Holden.

— Avem mai multe produse din distilare de pe Ganymede, răspuse chelnerul, care se învățase să se facă auzit în vacarm fără să se străduiască prea mult. Și continuă, zâmbindu-i lui Holden: Dar pentru un gentleman de pe Pământ cu gusturi fine avem și câteva sticle de Lagavulin de șaisprezece ani pe care le ținem deoparte.

— Adică un scotch adevărat din Scoția?

— Din insula Islay, mai exact, răspuse chelnerul. O mie două sute sticla.

— Vreau din asta.

— Bine, domnule, și patru pahare.

Chelnerul dădu din cap și se îndreptă spre bar.

— Acum vom juca blackjack, spuse Naomi râzând.

Amos luă de pe tava lui o grămadă de jetoane pe care le împinse peste masă, spre ea.

— Vii și tu?

Trupa din camera alăturată se opri din cântat, iar zgomotul de fond scăzu la un nivel aproape tolerabil pentru câteva secunde, după care cineva difuză muzică ambientală prin sistemul de sonorizare al cazinoului.

— Băieți, așteptați câteva minute, spuse Holden. Am luat o sticlă de ceva fain și aș vrea să țin un ultim toast înainte să meargă fiecare la treaba lui în noaptea asta.

Amos nu-și ascunse nerăbdarea în așteptarea sticlei, iar când ajunse, privi extaziat eticheta câteva clipe.

— Mda, așa e, a meritat așteptarea.

Holden îi turnă fiecăruia în parte, după care își ridică paharul.

— Pentru cea mai bună navă și cel mai bun echipaj cu care a avut vreodată cineva privilegiul de a lucra – și să fim plătiți.

— Să fim plătiți! rosti Amos ca un ecou, după care goliră toți paharele.

— La naiba, căpitane, zise Alex, după care luă sticla să se uite la ea. Nu putem lua câteva de-astea în *Rosi*? Mi le oprești din salariu.

— Și eu sunt pentru, spuse Naomi, după care luă sticla și mai turnă un rând.

Timp de câteva minute, uitară de grămezile de jetoane și de mirajul meselor de joc. Era tot ce-și dorise Holden — doar să-i mai țină puțin laolaltă pe oamenii ăștia. În toate celelalte nave în care lucrase, fiecare escală era o șansă să scape pentru câteva zile de aceleași fețe. Cu echipajul acesta era altfel. Își reprimă o dorință bruscă de a face o declarație sentimentală, „Vă iubesc, băieți!”, dând peste cap un alt pahar de scotch.

— Încă unu pentru drum, spuse Amos ridicând sticla.

— O să mă ia de cap, răspunse Holden, după care își îndepărtă scaunul de masă.

Și, ridicându-se, se îndreptă spre toaletă și se clătină ceva mai mult decât se aștepta. Scotch-ul i se urcase rapid la cap.

Toaletele din salonul VIP erau luxoase. Nu existau șiruri de pisoare și de chiuvete. În schimb, șase uși dădeau spre cabine private, fiecare cu toaleta și chiuveta ei. Holden împinse o ușă, pe care o încuie în urma lui. Zgomotul dispăru aproape cu totul de îndată ce închise ușa. De parcă ieșise din lumea aceea. Probabil așa fuseseră proiectate cabinele. Era mulțumit că arhitectul cazinoului se gândise să asigure un loc în care domnea un calm relativ. N-ar fi fost surprins să vadă instalat deasupra chiuvetei un aparat de jocuri mecanice.

Puse o mână pe perete pentru a-și păstra echilibrul în timp ce urina. Ajunsese pe la jumătate când încăperea se luminează pentru o clipă, iar mânerul cromat al toaletei reflectă o ușoară strălucire albăstruie. Frica îl lovi în abdomen.

Din nou.

— Jur pe Dumnezeu, spuse Holden făcând o pauză pentru a-și trage fermoarul. Miller, ai face bine să nu fii acolo când mă întorc.

Se întoarse.

Miller era acolo.

— Hei, începu mortul.

— Trebuie să vorbim, încheie Holden în locul lui, după care se duse la chiuvetă să se spele pe mâini.

Un licurici albastru îl urmă și se așeză pe policioară. Holden îl zdrobi cu palma, dar când ridică mâna nu era nimic acolo.

În oglindă, reflexia lui Miller ridică din umeri. Când făcu o mișcare, aceasta fu îngrozitor de sacadată, ca a secundarului unui ceasornic. Uman și inuman deopotrivă.

— Toată lumea se află aici în același timp, spuse mortul. Nu vreau să vorbesc despre ce i s-a întâmplat lui Julie.

Holden luă un prosop de pe un raft, apoi se rezemă de marginea chiuvetei și, cu fața spre Miller, începu să-și șteargă încet mâinile. Tremura, la fel ca întotdeauna. Senzația de amenințare și de rău îi urca pe șira spinării, la fel cum i se întâmpla de fiecare dată. Ura asta.

Detectivul Miller zâmbi, distras de ceva ce Holden nu putea vedea.

Omul lucrase în forțele de securitate din Ceres, fusese concediat și pornise într-o anchetă pe cont propriu, în căutarea unei fete dispărute. Îi salvase odată viața lui Holden. Acesta din urmă asistase la spectacol când stația-asteroid, în care Miller și mii de victime ale protomoleculei extraterestre fuseseră prinși în capcană, se prăbușise pe Venus. Inclusiv Julie Mao, fata căutată de Miller și găsită prea târziu. Timp de un an, entitatea extraterestră suferise și își desăvârșise proiectul incomprehensibil la adăpostul norilor de pe Venus. Când se ridicase, antrenând din profunzimi structuri imense și trecând aproape de orbita lui

Neptun, ca o creatură marină titanică adusă în spațiul cosmic, Miller își făcuse apariția odată cu ea.

Iar acum, tot ce povestea era o nebunie.

— Holden, spuse Miller fără să-i vorbească. Mda, e logic. Nu ești unul dintre ei. Hei, trebuie să mă ascuți.

— Atunci trebuie să spui ceva. Mizeria asta nu poate fi controlată. De aproape un an, îți faci apariția când și când, și niciodată n-ai spus măcar un lucru care să aibă sens. Nici măcar unul.

Miller flutură din mână îndepărtând comentariul; începu să respire mai repede, gâfâind de parcă alergase într-o cursă. Picături de sudoare luceau pe chipul său palid, cu nuanțe cenușii.

— Așadar, era bordelul ăla fără licență din sectorul optsprezece. Ne-am dus gândind că vom băga la pârnaie cincisprezece-douăzeci. Poate mai mulți. Am ajuns acolo, iar locul era curat. Ar trebui să mă gândesc la asta. Înseamnă ceva.

— Ce vrei de la mine? strigă Holden. Spune-mi, ce vrei de la mine?

— Nu sunt nebun, spuse Miller. Când sunt nebun, mă omoară. Doamne, m-au ucis?

Gura lui Miller formă un mic „o” și începu să aspire aer, iar buzele i se învinețiră. Puse o mână pe umărul lui Holden, care simți ceva greu apăsându-l, ca și cum Miller era reconstruit din fier în loc de oase.

— Totul a luat-o razna. Am ajuns acolo, dar e gol. Tot cerul e gol.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Miller se aplecă mai mult. Părea că exală acetat. Ochii ațintiți asupra lui Holden, cu sprâncenele ridicate, îl întrebau dacă înțelegea.

— Trebuie să mă ajuți, spuse Miller, vasele de sânge din ochii lui erau aproape negre. Ei știu că găsesc lucruri. Știu că mă ajuți.

— Ești mort, rosti Holden, cuvintele ieșindu-i fără să-și dea seama, fără vreo intenție.

— Toată lumea a murit, spuse Miller luându-și mâna de pe umărul lui.

Apoi se întoarse confuz și continuă:

— Aproape. Aproape.

Terminalul lui Holden bâzâi. Naomi îi trimisese un mesaj: AI CĂZUT ÎN BUDĂ? Holden vru să răspundă, însă se opri, dându-și seama că nu știe ce să spună.

Când Miller vorbi din nou, vocea îi era scăzută, cu o nuanță de uimire.

— La naiba! S-a întâmplat, spuse el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Holden.

O ușă se izbi, ca și cum altcineva intrase într-o cabină învecinată, iar Miller dispăruse. Mirosul amestecat de ozon și niște substanțe organice volatile puternice, ca de mirodenii alterate, era singura dovadă că fusese acolo. Și poate că nu fusese decât rodul imaginației lui.

Holden rămase o clipă nemișcat, așteptând să-i dispară gustul metalic din gură. Așteptând ca bătăile inimii să-i revină la normal. Făcând ceea ce făcea întotdeauna după aceea. Când își mai reveni, își clăti fața cu apă rece și se șterse cu prosopul. Zgomotul îndepărtat, înfundat din sălile de joc crescă dintr-odată frenetic. Un jackpot.

Nu le va spune nimic. Lui Naomi, Alex, Amos. Meritau să-și guste plăcerea fără să fie deranjați de chestia cu Miller. Recunoscă că impulsul de a-i feri de treaba asta era irațional, dar simțea un imbold atât de puternic de a-i proteja, încât nu stătu prea mult pe gânduri. Indiferent ce devenise Miller, Holden era ferm hotărât să se interpună între el și Rosi.

Își cercetă imaginea în oglindă până când consideră că era perfectă. Căpitanul lipsit de griji, ușor amețit, al unei nave independente de succes, acum în escală. Ușor. Fericit. Se întoarse în pandemoniul cazinoului.

Pentru o clipă, avu impresia că se întorsese în timp. Cazinourile din Eros. Criminale. Luminile păreau puțin prea puternice, zgomotele – puțin prea tari. Holden își făcu drum spre masă și-și mai turnă un pahar. Pe asta ar putea să-l savureze o vreme. S-ar bucura de aromă și de noapte. În spatele lui, cineva izbucni într-un râs ascuțit. Doar un râs.

Câteva minute mai târziu, Naomi apăru țâșnind din agitația și haosul din jur ca seninătatea întrupată într-o femeie. Iubirea pe jumătate amestecată, expansivă pe care o simțise mai devreme reveni în timp ce o privea îndreptându-se spre el. Participaseră la multe misiuni împreună, ani la rând, în *Canterbury*, înainte să se îndrăgostească de ea. Privind în urmă, fiecare dimineață în care se trezea cu altă femeie fusese o ocazie pierdută de a respira același aer cu Naomi. Nu reușea să înțeleagă unde-i fusese capul în tot timpul ăla. Se mută într-o parte, făcându-i loc.

– Te-au curățat? întrebă el.

– Alex, răspunse ea. L-au curățat pe Alex. I-am dat jetoanele mele.

– Ești o femeie de o generozitate formidabilă, îi spuse zâmbind.

Ochii negri ai lui Naomi se înmuiară dintr-odată într-o sclipire binevoitoare.

– A reapărut Miller? îl întrebă aplecându-se spre el pentru a se face auzită.

– Mă cam neliniștește ușurința cu care vezi prin mine.

– Ești destul de ușor de citit. Și nu ar fi prima ambuscadă a lui Miller în toaletă. De data asta au avut mai mult înțeles vorbele lui?

– Nu, zise Holden. Parcă vorbește cu un panou electric. Jumătate din timp nici măcar nu sunt sigur că este conștient de prezența mea.

– Nu poate fi cu adevărat el, nu-i așa?

– Dacă e protomolecula deghizată în Miller, atunci cred că este efectiv o chestie înfiorătoare.

- Așa e. Măcar a spus ceva nou?
- Puțin, poate. A zis că s-a întâmplat ceva.
- Ce?
- Nu știu. A spus doar „S-a întâmplat” și a dispărut.

Au rămas tăcuți câteva minute, o tăcere intimă în mijlocul vacarmului, degetele lui Naomi împletindu-se cu ale lui Holden. Femeia se aplecă, îi sărută sprânceana dreaptă și apoi îl trase din scaun.

- Haide, spuse ea.
- Unde mergem?
- O să te învăț să joci poker.
- Știu să joc poker.
- Așa crezi tu.
- Vrei să spui că sunt ageamiu?

Tânăra zâmbi și-l trase de mână, însă Holden clătină din cap.

– Dacă vrei, hai să ne întoarcem la navă. Mai invităm pe cineva și punem de o partidă privată la bord. N-are rost să jucăm aici. Casa câștigă întotdeauna.

– Nu suntem aici ca să câștigăm, îi spuse Naomi, iar seriozitatea din glasul ei dădea alte înțelesuri cuvintelor sale. Ne aflăm aici ca să jucăm.

*

Vestea veni două zile mai târziu.

Holden se afla în bucătărie, mâncând semipreparate cumpărate de la un restaurant de pe chei: orez cu sos de usturoi, trei feluri de legume și ceva ce semăna atât de bine cu carnea de pui, încât ai fi putut crede că așa și era. Amos și Naomi supravegheau încărcarea substanțelor nutritive și a filtrelor pentru sistemele de reciclare a aerului. Așezat în scaunul pilotului, Alex dormea. În celelalte nave la bordul cărora servise Holden, reunirea întregului echipaj în navă înainte de plecare era ceva aproape inimaginabil, astfel

Încât toți au petrecut două nopți în hotelurile de pe chei înainte să ajungă acasă. Însă acum erau acasă.

Holden consultă pe terminalul său diferitele rețele de informații locale, savurând știri și divertisment din întregul sistem. O hibă a sistemului de securitate în noul joc *Bandao Solice* însemna că datele financiare și personale a șase milioane de oameni fuseseră colectate pe un server-pirat situat pe orbita lui Titan. Experții militari marțieni solicitau creșterea subvențiilor pentru a face față pierderilor suferite în timpul bătăliei din jurul lui Ganymede. Pe Pământ, o coaliție a unor fermieri africani sfida interdicția utilizării unei tulpini de bacterii capabile să fixeze azotul. Susținătorii ambelor aspecte ale problemei ocupau străzile din Cairo.

Trecea de la un canal la altul, lăsându-și mintea să parcurgă superficial toate informațiile, când pe un canal de știri apăru o bandă roșie. Apoi alta. Și încă una. Imaginea de deasupra articolului îi îngheță sângele-n vene. Inelul, așa îi spuneau. Uriașa structură extraterestră care părăsise planeta Venus se deplasase până într-un punct situat la mai puțin de două unități astronomice în exteriorul orbitei planetei Neptun, după care rămase nemișcată și asamblată.

Citi știrile cu mare atenție, în timp ce i se strângea stomacul de groază. Când își ridică privirea, Naomi și Amos se aflau în pragul ușii. Amos își scosese și el terminalul. Holden văzu pe ecran aceleași benzi roșii.

- Ai văzut asta, căpitane? întrebă Amos.
- Mda, spuse Holden.
- Un nebun nenorocit a încercat să spargă Inelul.
- Mda.

Chiar și în condițiile distanței dintre Ceres și Inel, un vast ocean spațial, vestea că o navă meșterită de un idiot intrase printr-o parte a structurii extraterestre și nu apăruse în partea cealaltă n-ar fi avut nevoie de mai mult de cinci ore până să ajungă la ei. Chestia aia se întâmplase cu două zile în urmă, timp în care diversele guverne

28 / JAMES S.A. COREY

care supravegheau Inelul reușiseră să păstreze incidentul secret.

— Despre asta era vorba, nu? spuse Naomi. Asta s-a întâmplat.

